

Maak kennis met Fearless!

hoofdstuk
1+2+3
gratis!

A.K.A.

Kick

de stoerste fashionista ...

van de wereld!

Fearless

HET WONDERBAARLIJKE VERHALEN * LABORATORIUM CIRCUSPATZ

Kick Fearless

AFLEVERING 1

IMMIGRATION OFFICER
* (H789)*
HEATHROW GB
GREAT BRITAIN

POLICE NATIONALE
CHARLES DE GAULLE
PARIS

© 2010 A.W. Bruna Uitgevers B.V.

© 2010 CircusPatz

Eerste druk 2010

ISBN: 978 90 229 5963 3

NUR: 280, Fictie kinder- en jeugdboeken algemeen

CONCEPT

Verhalen*laboratorium CircusPatz

HET KICK FEARLESS TEAM BIJ CIRCUSPATZ

Tekst: Mariëtte Ciggaar

Illustraties: Patz van der Sloot

Fotografie: iStockphoto.com

Vormgeving: Hans van der Baan

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatie-

werken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro). Ondanks alle aan de samenstelling van de tekst bestede zorg, kan noch de redactie, noch de auteur, noch de uitgever aansprakelijkheid aanvaarden voor eventuele schade, die zou kunnen voortvloeien uit enige fout die in deze uitgave zou kunnen voorkomen. In dit boek komen namen en beeldmerken voor van gedeponeerde handelsmerken. Deze namen zijn in de tekst niet voorzien van een handelsmerksymbool, omdat ze slechts fungeren als aanduiding van de besproken producten. Hierbij wordt op geen enkele wijze getracht inbreuk te maken op de rechten van de handelsmerkhouders.

UNE CRÉATION DE
CIRCUS PATZ
LABORATOIRE DES HISTOIRES

www.circuspatz.com

 A.W. Bruna
Uitgevers B.V.

www.awbruna.nl

WWW.KICKFEARLESS.NL

Kick Fearless

AFLEVERING 1

HET WONDERBAARLIJKE VERHALEN*LABORATORIUM CIRCUSPATZ

HOOFDSTUK 1

Ja, daar stond ik dan. In een reflex had ik Felicity Fitzgerald gevloerd. Met een onvervalste uchi mata. Ik schrok er zelf van.

‘Cate...’ Felicity keek me aan en hapte stomverbaasd naar adem. Ze lag plat op haar rug en piepte dat ze geen lucht kon krijgen. Kapsel ingestort, rok omhoog. Ik zag haar onderbroek: lila, van satijn, met kanten ruches. Uit de vaste collectie van John Galliano, als ik me niet vergis. Nina keek ernaar met ogen op steeltjes en stond op het punt om in

lachen uit te barsten. Ik trok haar snel mee de toiletten uit, de gang in. We renden tot buiten gehoorsafstand en gilden het toen samen uit. Het was al vernederend genoeg voor Felicity.

‘Waar ging dat allemaal over?’ hijgde ik toen we uitgelachen waren. We zaten met onze rug tegen de muur op de grond.

‘Pfff...’ zuchtte Nina. ‘Niks.’ Haar armen hingen over haar knieën en ze schudde haar blonde haar voor haar gezicht, zodat ik haar niet kon zien.

'Natuurlijk wel!' Ik was de toiletten binnengelopen, juist op het moment dat een krijgende Felicity naar Nina uithaalde. Zonder na te denken had ik haar pols gegrepen en een armgreep toegepast. Ik laat mijn beste vriendin natuurlijk niet slaan. Met dank aan mijn karatetrainer.

Ik schoof een lok blond haar opzij en keek Nina aan. 'Nou?' Ze keek van me weg, naar een groep giebelende senioren verderop. Als er iets niet te harden is, zijn het de hoogsteklassers op een Engels internaat wel: ver boven alles en iedereen verheven. Denken ze. Ik kan ze niet uitstaan. Nooit gedaan, ook.

Ik wachtte net zo lang tot Nina me wel aan moest kijken. Ze zag er moe en zorgelijk uit. Haar schooluniform zat haar wat te ruim. Ze droeg de hakken die ik haar voor haar verjaardag had gegeven. Het zwarte leer kon wel een poetsbeurt gebruiken. Een doorsneepuber dus, behalve dan dat iemand als Nina nooit doorsnee was op het St Quentin Internaat.

'Gewoon. Felicity, zoals altijd,' zei ze uiteindelijk zacht. Ze vermeed mijn blik nog steeds. 'Ze was me achternagekomen omdat ze het niet kon uitstaan dat haar essay een lager cijfer had gekregen dan dat van mij. Terwijl ik ze toch allebei geschreven had?' Ze viel even stil.

Ik zei niets. Nina weet allang dat ik het er niet mee eens ben dat ze zich laat dwingen om andermans huiswerk te doen. Zodat De Krengen haar verder met rust laten. 'Jij bent er gewoon niet altijd om mij te helpen!' had ze tijdens onze laatste ruzie hierover geschreeuwd. Sindsdien begin ik er niet meer over. Ook omdat ze wel een beetje gelijk had. Ze stond er vaak genoeg alleen voor.

'Ze zei dat ik misschien slim lijk, maar dat alles uiteindelijk toch draait om waar je vandaan komt,' ging Nina verder.

'En toen?' drong ik aan. 'Ik bedoel, zelfs Felicity Fitzgerald mept niet om niks.' Alhoewel ze bij Nina nooit lang wacht voor ze tot de aanval overgaat. Felicity

heeft een hekel aan mensen die het minder hebben getroffen dan zij. Mensen zonder creditcard. Mensen die moeten werken voor hun geld, om precies te zijn. St Quentin nodigt elk jaar een begaafde leerlinge uit de laagste sociale klasse uit om op het internaat te komen studeren,

Nina beet op haar lip en keek me toen aan. 'Ja, toen zei ik dat ze dan maar gauw weer terug moest huppelen naar dat varkenskot van haar. Zodat men zich in haar in elk geval niet zou kunnen vergissen.'

Ik schoot in de lach. 'Briljant.' Nina lachte beleefd mee, maar

.....

Felicity heeft een hekel aan mensen die het minder hebben... mensen zonder creditcard.

.....

met een beurs. In ons jaar is dat Nina. Waarom Felicity zo'n hekel aan haar heeft? Geen flauw idee. Maar ze laat geen kans voorbijgaan om haar te pesten. Gisteren gooide ze nog een shilling naar Nina. Hard. Toen ik er wat van zei, zei ze doodleuk: 'Ik doe aan liefdadigheid, zie je dat niet?'

was haar vrolijke bui alweer kwijt. 'Sorry.'

'Hoe bedoel je?'

'Gewoon.'

Ik sjarde haar omhoog tot we allebei stonden. 'Laat maar. Kom, we hebben natuurkunde. Kunnen we mooi even een dutje doen.'

Nina grinnikte en opgelucht

trok ik haar mee naar het leslokaal.

Nu voel ik me niet meer zo relaxed. Een paar minuten geleden kraakte de intercom en mijn naam schalde door de gangen: of ik me in de pauze bij de rector wil melden. Miss Fiddeldiedoe Fitzgerald had blijkbaar haar mond voorbijgepraat. Ze zit nu natuurlijk huilend op de bank bij **Tum Tum**¹. Ik kijk naar Nina, die me vanaf de andere kant van het lokaal geschrokken aankijkt. 'Sorry,' zegt ze geluidloos tegen me. Ik haal mijn schouders op en grijns stompzinig terug.

De bel gaat. Ik sta op en veeg met twee handen over tafel al mijn spullen bij elkaar. Dan wip ik met mijn voet de flap van mijn

tas open en schuif alles over de tafelrand mijn tas in. Zuchtend pak ik het ding op aan zijn hengsels en loop het lokaal uit, op weg naar Tum Tum. Morgen begint de herfstvakantie. Ik ben waarschijnlijk de helft van mijn tijd kwijt aan een taakstraf.

Ik moet een kwartier wachten voor de deur van het kantoor van Tum Tum voor ik aan de beurt ben. Mijn kont is al beurs van de keiharde houten bank die langs de hele wand van de wachtkamer loopt. Ik hoor een zoemtoon en kijk naar de vrouw achter het houten bureau tegenover me. Ze drukt een knop in op het toetsenbord voor haar en duwt dan de koptelefoon op haar hoofd tegen haar oren aan. Alsof ze het anders niet hoort. Ze knikt.

¹ a.k.a. Mrs. Barker, zoals onze rector eigenlijk heet. Zuigt de godganse dag op die smerige Hollandse snoepjes en kijkt je daarbij dan heel vreemd aan... ik verdenk haar er weleens van dat ze het doet om niet zo veel te hoeven zeggen. Dat maakt altijd indruk, een rector die luistert en weinig zegt. Ze laat enorme pauzes vallen. En maar zuigen op zo'n snoepje. Word ik heel zenuwachtig van. Alsof ze van me verwacht dat ik zelf conclusies trek uit wat ik haar vertel, alsof ze me mijn eigen straf laat verzinnen.

'Miss Bellville de St Clare?' De secretaresse kijkt me aan over de rand van haar brilletje. Ze vergeet de handen van haar koptelefoon te nemen en ziet er raar uit zo. 'U mag naar binnen.'

Met een 'Dank u!' schiet ik op de deur van Tum Tums kantoor af. Krakend gaat het ding open en een meisje met dikke ogen van het huilen stapt langs me heen de wachtruimte in. Ik draai me even naar haar om. Het meisje laat zich op de houten bank zakken en begint in haar tas te rommelen. Ze vindt een zakdoek en snuit luidruchtig haar neus. Ze zit een jaar onder me, weet ik. Geen flauw idee hoe ze heet.

'Miss Bellville de St Clare!' galmt het uit de kamer voor me. Ik loop naar binnen. *Let's get it over with.*

'Zit,' zegt Tum Tum vanachter haar imposante bureau, en ze knikt naar een krukje dat ervoor staat. Laag, zonder rug- en armleuningen. Hoe spartaanser, hoe liever vandaag, geloof ik. Ze past haar omgang met haar leerlingen bij voorkeur aan op haar

humeur, waardoor je nooit weet wat je kunt verwachten. Vandaag ziet het er slecht uit.

Ik kijk haar aan en knik terug. 'Mrs. Barker.' Ik laat me op de kruk zakken. Hij wiebelt een beetje.

De rector komt langzaam over-eind uit haar stoel, tot ze ver over haar bureau heen hangt. Voor een vrouw van een jaar of honderdvijfentachtig, is ze behoorlijk lenig. Haar grijsblonde haren zijn superstrak in een ouderwetse rol op haar achterhoofd vastgezet. Alsof ze al haar rimpels vanochtend glad wilde trekken. Dat is niet gelukt. Haar glimlach is bevroren, haar varkensoogjes spugen vuur. Ze zet haar handen op het bureaublad onder zich en leunt op haar armen. Zo kijkt ze me aan, schuin van boven. Haar gezicht doet me denken aan de houten Pinocchio-pop die mijn vader ooit voor me uit Italië meenam. Ontelbare keren heb ik geprobeerd dat ding stuk te slaan, zo lelijk vond ik hem. Zou Tum Tum als kind ook al zo'n rotkop gehad hebben? Ik sla mijn ogen

neer en bijt op mijn wang om niet te gaan lachen van de zenuwen.

Ik hoor geritsel. Tum Tum pakt zo'n goor snoepje uit een plastic zakje. Ik kan het niet laten en kijk op. Paars. Dat vieze ding dat ze nu in haar mond stopt is paars! Je bent wat je eet, zeggen ze toch? Een pimpelpaars varken

Tum Tum onderbreekt me meteen. 'Heb ik u permissie gegeven te spreken?' Ze praat zacht, met een heel lage stem. Zo lang ik op het St Quentin zit, en dat is toch al een paar jaar, gaat de roddel dat Mrs. Barker eigenlijk een man is. Het zou me verbazen. Ze weet zoveel venijn in haar rus-

.....

Zo lang ik op het St Quentin zit gaat de roddel dat Mrs. Barker eigenlijk een man is.

.....

waar straks de neus van gaat groeien. Het is misschien maar beter dat Tum Tum zo streng is, anders zou niemand haar meer serieus nemen.

'Miss Cate. Judo in de natte groep?' Ze glimlacht nog steeds. Slechte zaak.

'Eh...' begin ik.

tige manier van praten te leggen, dat ze wel een vrouw móét zijn. Doodeng, dat is ze.

Ik schud mijn hoofd.

'Judo op St Quentin?' Tum Tum laat zich langzaam achterover zakken in haar stoel. Ze zet haar ellebogen op de armleuningen en drukt de toppen van haar

vingers tegen elkaar aan. Haar ogen boren zich in de mijne, over haar vingertoppen heen.

Ik wacht op wat komen gaat.

Zij ook.

Ik slik.

Zij niet.

Ik hoor haar piepend ademhalen door haar neus. Heel langzaam. Ze is in haar element.

Ik niet. Ik hou het niet meer uit. 'Het spijt me voor Felicity...'

'Och, hemel,' zegt Tum Tum. Ze fluistert bijna. 'Waar zijn mijn manieren? Laten we miss Fitzgerald er even bijhalen. Voor de volledigheid.' Ze leunt iets naar voren en drukt op een toets van haar telefoontoestel.

'Ja, Mrs. Barker?' klinkt het krakend uit het apparaat.

'Miss Fitzgerald,' zegt Tum Tum slechts. Ze laat de knop los en leunt weer achterover. Al die tijd heeft ze haar blik niet van me afgewend. Ze drukt haar vingertoppen weer tegen elkaar aan en zegt niets. Ik haal heel diep adem, langzaam en zonder geluid. Dan adem ik heel rustig uit. Het helpt niet. Ik móét mijn blik

afwenden, en laat hem vallen op de voeten onder het bureau voor me. Gestoken in leren rijglaarsjes van voor de oorlog. À la Mary Poppins. Geen gezicht. Ik kijk naar mijn eigen schoenen: Jimmy Choo's, zwart met een open neus. Tja. Ze zijn zo mooi dat ik ze ook in het rood wil hebben.

Een eeuwigheid verstrijkt.

Dan hoor ik achter me de deur opengaan.

'Mrs. Barker.' Felicity kijkt Tum Tum aan en maakt een korte kniebuiging. Dan laat ze zich langzaam op een stoel naast het bureau zakken. Haar gezicht vertrekt van de pijn. *Yeah, right.*

Ik trek mijn wenkbrauwen op en probeer de rector weer aan te kijken.

Tum Tum zakt weer achterover in haar stoel en ziet Felicity aan.

Die voert haar dramaqueen-act op en zucht diep. 'Gekneusde ribben, zeiden ze in de ziekenboeg,' zegt ze zacht. 'Het scheelde niet veel of ik had een klaplong gehad.'

Tum Tum leunt naar voren. 'Hebben ze dat gezegd?'

‘Nou, eh... nee.’ Felicity stopt een lok van haar haar achter haar oor. ‘Dat kon ik voelen.’

‘Want u hebt al vaker bijna een klaplong gehad?’ Tum Tum zakt weer achterover.

Felicity zegt niets maar knikt hevig.

‘Misschien gaat u met de verkeerde mensen om, miss Fitzgerald.’ De stem van de rector is droog. Het meisje naast me krijgt een rode kleur in haar gezicht.

‘Zij begon,’ zegt ze dan snel. Ze kijkt me even heel triomfantelijk aan. Ik was lekker eerst, zeggen haar ogen.

Ik heb zin om er een stomp op te geven.

‘Ze kwam de toiletten binnen en sloeg me zomaar neer, zonder iets te zeggen.’ Felicity blijft me aankijken en vouwt haar armen over elkaar. ‘Nou vraag ik u!’

Wat denkt ze nu, dat ik Nina hier ga zitten verklikken? ‘Ik sloeg je niet neer. Stel je niet zo aan, Felies.’

‘Jij kent je eigen kracht niet, eng kind!’ sist ze me toe.

Ik begrijp het al. Ze gaat er juist

van uit dat ik niets zeg! Dat komt haar dan goed uit, dat ik niet zo’n *blabbermouth* ben als zij. ‘Misschien moet jij je eigen zaakjes...’

‘U kunt gaan, miss Fitzgerald.’ Tum Tum klinkt ijzig.

Ik klap mijn mond dicht en kijk de rector aan. Nou ja zeg!

‘Vandaag nog.’

Felicity staat snel op en loopt naar de deur. Ze heeft ineens geen last meer van haar ribben, lijkt wel. Rotmeid.

Als de deur achter haar in het slot is gevallen, blijft het even stil.

‘Ik vraag me af hoe lang u nog op de smetteloze reputatie van uw moeder denkt te kunnen teren, miss Bellville de St Clare,’ zegt Tum Tum uiteindelijk. ‘Ik bedoel, op een dag kan ik uw gedrag niet meer wegstrepen tegen de gulle giften van een oud-leerling, begrijpt u wel?’

Ik voel een hoofdpijn opkomen. Als ze maar niet...

Tum Tum buigt zich weer naar voren en spreekt ineens verrassend zacht. ‘Nog iets gehoord, sinds we elkaar voor het laatst hebben gesproken?’

Bah. Als ik iets nog enger vind dan een boze Tum Tum, dan is het wel een Tum Tum die doet alsof ze met me meeleeft. Het interesseert haar niet echt wat er met mijn ouders is gebeurd. In de elf maanden dat mijn ouders nu verdwenen zijn, heeft het pimpelpaarse varken er drie

zich heeft zitten. In de hoop dat ze er zelf een wordt.

‘Dank u. U kunt gaan, miss Cate.’ Tum Tum rommelt in de papieren voor haar op tafel. ‘Nu, miss Bellville de St Clare.’

Verbaasd sta ik op. Ik kan niet geloven dat ik er zo vanaf kom.

‘Dank u, Mrs. Barker,’ zeg ik, en

.....

‘Hoe lang denkt u nog op de reputatie van uw moeder te kunnen teren, miss Bellville?’

.....

keer naar gevraagd. En alle keren omdat ze me ergens voor wilde straffen. Ze kan de pot op! Het gaat haar niets aan. Mijn ouders zijn van mij.

‘Nee, Mrs. Barker,’ zeg ik daar-entegen. Ik praat zo zacht mogelijk, om Tum Tum het idee te geven dat ze een weekdier voor

ik loop naar de deur. Ik leg mijn hand op de deurklink.

‘Ziet u dat rode boek rechts van u, op de derde plank van boven?’ hoor ik achter me.

Ik kijk naar de immense boekenkast rechts van me. De derde plank bevindt zich op ooghoogte. Ik zie een rood boek en draai

mijn hoofd om de rug van het boek te kunnen lezen. *Great Expectations* van Charles Dickens, lees ik. Pff. Doe mij de film maar.

‘Neemt u dat mee, dan kunt u mij de maandag na de vakantie een essay van vier A4’tjes overhandigen.’

Ik draai me naar Tum Tum om

vandaag. Ik trek het boek uit de kast en doe de deur open.

‘O, en miss Bellville de St Clare?’ zegt Tum Tum vriendelijk.

Ik bevries en draai me niet om.

Nu komt het. ‘Ja, Mrs. Barker?’

‘In het Frans, uiteraard.’

‘Ah joh, dat mens is gek,’ zegt

.....

‘Een verhandeling over de verschillen tussen boek en film... in het Frans, uiteraard.’

.....

en doe mijn mond open om iets te zeggen.

Ze is me voor. ‘Een verhandeling over de verschillen tussen het boek en de film,’ gaat ze verder. ‘Die u ongetwijfeld gezien hebt.’

Ik klap mijn mond dicht. Stik! Toch een rotvakantie. Maar ik mag niet klagen. Tum Tum is mild

Phoebe met volle mond. We zitten in een sushibar aan Holland

Park, schuin tegenover het internaat. In de schemering ziet het gebouw er bijna aangenaam uit.

Na mijn akkefietje met Tum Tum had ik geen zin om met honderd meiden te moeten dineren, bovendien stond er Yorkshire Pud-

ding op het menu. En daar hou ik niet van. Phoebe sleurde me meteen mee naar de overkant. Ik kijk naar het meisje naast me. Prachtige donkere krullen vallen langs haar gezicht, met twee knal-groene ogen en een mooie mond, vol rijst en vis. Alles is slank en lang aan haar. Ze heeft een donkerpaarse catsuit van Gaultier aan waar ik een moord voor zou doen, ook al staat hij Phoebe beter. Eroverheen draagt ze een dik wollen vest dat er nonchalant en doordeweeks uitziet, maar een fortuin heeft gekost. Er zitten een paar spetters sojasaus op. Over de rugleuning van haar stoel hangt een lammy van superdun leer. Phoebe ziet er fantastisch uit, zoals gewoonlijk. De grap is dat ze het zelf niet doorheeft. Phoebe heeft niet zo’n hoge pet op van haar eigen schoonheid.

‘Hier.’ Ze houdt me een zalm sashimi voor en stopt hem ongevraagd in mijn mond. ‘Eten helpt.’

‘Sashimi eet je met chopsticks, darling,’ zeg ik als mijn mond weer leeg is. ‘Alleen sushi pak je met je handen.’

‘Whatever.’ Phoebe haalt haar schouders op. ‘Als het maar lekker is.’ Ze schenkt onze kommen nog eens vol met thee.

Ik schiet in de lach. Phoebe is de ordinairste aristocrate die ik ken. Ze praat als een bouwvakker, eet als een boer en ziet eruit als een prinses. ‘Laat de chef je maar niet zien!’

‘Ik betaal hier dik voor, dus mag ik het ook eten zoals ik dat wil,’ zegt Phoebe beslist. Alsof ik haar vader hoor praten. Hij is de reden dat ik niet graag bij haar thuis kom. Ik ken niemand die zo op iedereen neerkijkt als die man. Behalve de hoogsteklassers, dan. Hij belt zelfs zijn assistent uit bed om hem ’s ochtends om zes uur naar het einde van de oprijlaan te rijden, voor de ochtendkrant. Nou is die oprijlaan enorm, maar je loopt hem echt in een paar minuten. Phoebes vader staat erop zijn postbus zelf open te maken. Hij blijft een gewone jongen, zegt hij tegen iedereen die het horen wil. Als je het mij vraagt, is ie gewoon hartstikke paranoia.

Phoebe laat een boer. 'Jij nog iets?'

'Nu niet meer, nee!'

'Dat is anders heel beleefd hoor, een boer laten. Nu weet iedereen dat ik heel lekker gegeten heb.'

Ik zucht. 'Dat is in China zo. Niet in Japan.'

'Je meent het.' Ze zwaait naar de ober. 'Moeten we toch eens heen dan. Misschien iets voor de kerstvakantie. Ga je mee?'

Ik haal mijn schouders op. Sinds mijn ouders met hun vliegtuig van een Caribische radar zijn verdwenen, maak ik geen plannen meer. Elf maanden geleden zijn ze ergens voor de kust van Porto Rico neergestort, alleen weet niemand precies waar. Mijn oom Benjamin stort maandelijks een astronomisch bedrag op de rekening van de regering van Porto Rico, om de zoektocht naar mijn ouders te bekostigen. Tot ik weet wat er met ze is gebeurd, heb ik nergens zin in. Japan moet maar even wachten. Het gekke is, hoe langer het duurt voor we mijn ouders terugvinden, hoe meer ik het gevoel

heb dat ze nog leven. Ik bedoel, ik wil maar niet verdrietig worden. Het lukt me niet. Ze voelen gewoon nog niet dood.

'Hé.' Phoebe kijkt me aan. 'Ik snap best dat je dat even aan je ouders moet vragen. Wacht ik toch gewoon even. Wedden dat ze het goed vinden?' Ze knipoogt naar me en draait zich dan naar de ober die naast ons tafeltje is komen staan. 'Wij hebben ongehooflijke zin in een toetje. Veel ijs, graag.' De ober knikt en snelt naar de keuken.

Phoebes manier om met mijn situatie om te gaan, is om er grappen over te maken. Dat lijkt misschien hard, maar ze is de enige die het onderwerp niet negeert, en daar ben ik blij om. Zelfs Nina praat er liever niet over. 'Ik zie wel.'

'Wat ga je eigenlijk doen, morgen?' Phoebe steekt een vinger in het bakje sojasaus en likt hem af. Onverbeterlijk.

'Na de lessen, bedoel je?' Ik geef een tik op haar hand. 'Hou es op. Heb je nog honger of zo?'

Ze lacht. 'Honger, wat is dat?'

'Ik ga gewoon naar huis, denk ik.'

Phoebe slaat een hand voor haar mond. 'Je gaat je toch niet een hele week aan de Zuidkust begraven, hè? Met die, excusez-moi, boekensteun als gezelschap.'

'Oom Benjamin slaapt alleen maar thuis,' grinnik ik. 'Die zit vooral hier in de stad, in zijn museum.'

'Dus ik kan je ook laten ophalen om een paar dagen bij ons te logeren?' Ze wipt enthousiast op haar stoel op en neer. 'Mijn broer mag een feest geven in de hele rechtervleugel. Iedereen blijft logeren, wordt helemaal te gek!'

Ik schud lachend mijn hoofd. 'Nee, dank je.' Ik herinner me zijn laatste feestje nog goed. Maanden later trokken de bedienden nog de kauwgom van de peperdure schilderijen aan de muren. Ik heb bovendien helemaal geen zin om naar het immense landgoed van haar ouders in Kent te

gaan. 'Het verbaast me dat je ouders het goed vinden.'

'Ach, die vinden het inmiddels een mooi verhaal voor hun cocktailparty's op de vrijdagmiddag.'

Ik schud mijn hoofd nogmaals. 'Ik zit met dat verhaal over Dickens, weet je nog? In het Frans!'

Phoebe wuift mijn bezwaar weg. 'Mijn moeders assistente is Françoise, als ik haar betaald doet ze het zo, wedden?' Antoinette doet volgens mij al haar huiswerk Frans...

'Zo werkt dat niet, Fiebels.'

Phoebes lach schalt door de sushibar. Iedereen kijkt onze richting uit. 'Dat is nou juist het mooie! Zo werkt het dus wel!'

Ik geef haar een zet. 'Het is goed met je, fantast. Waar blijft dat ijs? Het is al kwart voor.'

Drie minuten voor negen rennen Phoebe en ik de trappen van het St Quentin internaat weer op. Net op tijd melden we ons bij **Frodo**², de conciërge, die

² Ik heb geen flauw idee hoe hij werkelijk heet. Ik bedoel, dit kan zijn echte naam toch niet zijn? Hij luistert er wel naar, gek genoeg. En hij ziet er ook uit alsof hij al een paar honderd jaar oud is.

ons vragend aankijkt. Er staat een behoorlijke straf op binnenkomen na negen uur 's avonds: een week binnenblijven.

Ik geef hem een stralende glimlach. 'Tja. Ongesteld hè? Dan moeten er bakken chocolade-ijs in. En dat serveerde de keuken vandaag niet.' Ik wil doorlopen, volkomen overtuigd dat ik de man met mijn vrouwenpraatje wel heb afgepoeierd. Helaas, Frodo houdt stug vol.

'De dames waren anders de gehele maaltijd niet aanwezig. Hoe zit dat?' Hij kijkt ons over de rand van zijn bril aan, en trekt ook zijn borstelige wenkbrauwen nog even op.

Ik haal diep adem om niet te gaan giechelen. Dan buig ik me naar Frodo toe. 'Vooruit, omdat jij het bent, zal ik je een geheim verklappen: als wij ongesteld zijn, eten we allemaal ALLEEN MAAR chocolade-ijs!'

Phoebe bevestigt mijn woorden door heftig met haar hoofd te knikken. 'Echt waar. Niet doorvertellen, hoor!'

Ik trek snel het register over

de balie naar me toe. We zetten onze handtekening onder onze namen en geven de conciërge een knipoog.

'Je mond staat open, Frodo!' zegt Phoebe.

Gillend van het lachen rennen we de gang door, ongetwijfeld nagestaard door een verbijsterde Frodo. We komen de trappen bijna niet op, zo slap zijn onze knieën van het lachen. Op de derde verdieping grinniken we nog steeds, en zonder iets te zeggen wuiven we naar elkaar en verdwijnen we elk naar onze eigen kamer. Er wacht een gigantische hoeveelheid huiswerk.

Ik lig met mijn kleren aan op bed, in het donker, boven op de dekens. Ik wacht op Nina. Ze is de hele avond al weg en ik overweeg juist mijn kamergenoot te gaan zoeken als de deur piepend opengaait. Een bleek gezichtje kijkt om de deurpost heen of ik al slaap.

'Hé,' zeg ik en ik kom overeind. 'Zitten studeren in de bieb zeker?' Onze codetaal voor zwoe-

gen op andermans huiswerk. Nina knikt en geeuwt.

'Klaar voor vandaag, dat wel,' zegt ze en ze ploft op haar bed aan de andere kant van onze kamer. Ik knip mijn bedlampje aan. Nina trekt haar schoenen uit en masseert langzaam haar voetzolen. De digitale klok boven onze

draait zich om en ik zie alleen nog wat blonde pieken boven de dekens uitsteken. Haar bed kraakt nog even van het zoeken naar de juiste slaaphouding. Dan wordt het stil.

Trouwens, Kick? Dat ben ik. Kick Fearless om precies te zijn. Cate huppeldepup voor de ei-

.....

Trouwens, Kick?

Dat ben ik. Kick Fearless.

Cate huppeldepup voor eikels onder ons.

.....

bureautjes staat op halftwaalf. Belachelijk. Morgen zal ik miss Fiddeldiedoe Fitzgerald eens even goed checken.

Nina trekt haar kleren uit en wurmt zich onder de dekens. 'Kick?' zegt ze zacht.

'Ja?'

'Slaap lekker. Ik ben weg.' Ze

kels onder ons, Kick voor mijn vrienden. Het is jammer dat mijn vader hier niet is, anders zou hij je kunnen uitleggen waarom hij me zo noemt, mijn leven lang al. Misschien vertel ik het je nog wel, als ik het niet vergeet. Nu ga ik slapen.

HOOFDSTUK 2

‘Kick...’

Ik kreun.

‘Kihick...!’

Ik draai me om naar het geluid. ‘Tis er?’ mompel ik. Ik krijg mijn ogen niet open. Hoe laat is het? Ik trek mijn wenkbrauwen op maar mijn ogen willen niet meewerken. Dan hoor ik mijn mobiel overgaan. Ik tast in het wilde weg op de grond naast mijn bed maar ik voel niks. Dat ding blijft maar overgaan, maar waar ligt hij? Ik kom half overeind en weet net een oog open te trekken, wan-

neer Nina haar bedlampje aanknipt. Meteen zitten mijn ogen weer potdicht. Zuchtend laat ik me achterovervallen op mijn kussen.

‘Ik bel later wel terug, hoor.’ Ik trek mijn dekbed over me heen en krul mezelf in mijn favoriete slaaphouding.

Nina geeuwt. ‘We moeten er toch uit. Het is al zeven uur geweest.’

Ik hoor haar op blote voeten door de kamer stommelen. Er landt iets op mijn dekbed.

'Hier. Lag op je stoel.'

'Nog heel even,' kreun ik. Toch schuif ik een arm onder de deken vandaan en zoek het ding wat Nina boven op me heeft gegooid. Dan voel ik het. Ik pak mijn mobiel, trek hem onder de deken en klap hem open. Met gesloten ogen druk ik wat toetsen in, dan kijk ik heel even naar de display. Oom Benjamin heeft me zojuist gebeld. Ik druk meteen de sneltoets van zijn nummer in en houd de telefoon bij mijn oor. Hij belt me zelden, en al helemaal niet 's ochtends vroeg. Dus is er iets aan de hand. Ik trek de deken van mijn hoofd weg maar houd mijn ogen gesloten.

Na één keer overgaan neemt oom Benjamin al op. 'Kick, goe-demorgen!' klinkt het energiek in mijn oor.

'Morgen,' mompel ik terug. 'Ik was net te laat.'

'En nog niet helemaal wakker, geloof ik.' Ik hoor mijn oom zacht grinniken.

'Het leven van een zestienjarige is heel vermoeiend, hoor,' zeg ik, iets harder nu. 'Waarom belde

je eigenlijk? Je ziet me vanavond toch?'

'Ja, eh... ik vond dat... eh,' hakelt hij. 'Dit kon niet wachten. Ik ben vannacht door iemand van de eh... iemand uit Porto Rico heeft gebeld.'

Ik zit meteen overeind, mijn ogen geopend. Au. 'Hoezo?' vraag ik. Mijn maag knijpt samen. Het voelt alsof hij niet groter is dan een krent.

'Ze eh... ze stoppen met zoeken.' Oom Benjamin fluistert het bijna.

'Hoe bedoel je, ze stoppen met zoeken? We betalen ze toch?' Ik ben nu klaarwakker. Nina kijkt me vanaf de andere kant van de kamer aan, terwijl ze haar rok dichtknoopt. Ik draai me van haar af, moet me concentreren op het gesprek. Het is stil aan de andere kant van de lijn. 'Oom Ben?'

'Het was een rechercheur van de politie, die me belde.' Hij kucht even. 'Hij zei dat het niets met geld te maken had.' Mijn oom valt weer stil.

'Waarmee dan wel?' dring ik aan.

Hij zucht. 'Ik heb dezelfde

vraag net zo lang herhaald tot de man toegaf dat er een dringend verzoek van hogerhand was gekomen om de boel te staken.'

Hogerhand? 'Wat bedoelde die man daarmee?' Dit klinkt niet relaxed. Helemaal niet relaxed zelfs.

'Dat de regering de zoektocht

Nu ben ik even stil. Ik denk van alles, maar wat precies weet ik niet. 'Maar waarom dan? Waarom stoppen ze met zoeken?'

'Volgens die rechercheur omdat ze al elf maanden lang helemaal niets kunnen vinden. En ook niets meer gaan vinden, denken ze.' Aan zijn zachte stem hoor ik

.....

Het leven van een zestienjarige is heel vermoeiend hoor, oom Benjamin.

.....

heeft stopgezet.'

'Nou ja zeg! Wat heeft die er nu weer mee te maken?!' Ik sta nu naast mijn bed en stampvoet. Nina zie ik vanuit mijn ooghoek de badkamer in schieten.

'Alles,' antwoordt oom Ben droog. 'Als directe baas van de politie daar.'

dat hij het ook niets vindt.

Ik ben zo kwaad dat ik niet meer weet wat ik moet zeggen. Ik heb zin om mijn mobiel door de kamer te keilen. 'Oom Ben, kunnen we het er vanavond over hebben? Ik...'

'Dat snap ik wel, meid.'

Hij klinkt zo lief dat de tranen

in mijn ogen springen. Van woe-
de dan, hè? 'Vanavond is goed.
Zie ik je dan.'

Ik hoor een droge klik. Het lijkt
er even op dat oom Ben de tele-
foon niet goed heeft opgehangen.
Ik zeg nog 'Oom Ben?' Even blijft
het stil en dan hoor ik toch een
klik. 'Ja. Zie je,' zeg ik tegen mijn

'Nee.' Ik grijp mijn eigen tan-
denborstel en knijp er te veel
tandpasta op. 'Het schijnt dat
een vliegtuig zomaar van de
aardbodem kan verdwijnen.' Ik
stop mijn tandenborstel in mijn
mond en begin wild te poetsen.
In de spiegel kijk ik niet meer.
Ik heb geen zin in Nina's blik en

.....

Phoebe gooit overal citroen bij... niet voor de vitaminen, maar om haar maag te laten krimpen.

.....

mobiel. Ik gooi hem terug op mijn
bed en stamp naar de badkamer.
Ik ruk de deur open en Nina kijkt
me via de spiegel geschrokken
aan, een tandenborstel in haar
mond.

'Gaat ie?' Ze spuugt een klod-
der wit de wasbak in en spoelt
hem weg.

mijn eigen boze gezicht. Wat een
rottag, nu al.

In de ontbijtzaal schuift Phoebe
bij ons aan tafel met een dien-
blad waar een kop thee, een glas
jus en een bordje met een kale
cracker op staan. 'Hé,' zegt ze, en
ze knikt naar het lege dienblad

voor me op tafel. 'Wat is dat?'

Ik houd mijn kop thee om-
hoog en proost naar haar. 'Geen
honger.'

'Je lijkt mij wel,' zegt ze lachend
en ze ploft op een stoel tegenover
me. Haar krullen deinen vrolijk
met elke beweging mee.

'Duh,' zeg ik. 'Jij hebt altijd
honger. Je stopt er alleen nooit
wat in.'

Phoebe grijnst en bijt een
hoekje van haar cracker af. 'Wie
mooi wil zijn moet pijn lijden.' Ze
vist een flesje citroensap uit haar
zak en spuit wat in haar thee en
glas jus. 'Zo. Heel gezond alle-
maal, hoor.'

Ja, ja. Phoebe gooit overal ci-
troen bij. Niet voor de vitaminen,
of misschien ook wel, maar voor-
al om haar maag samen te laten
krimpen van dat zuur. Dan duurt
het weer even voor ze honger
krijgt. Ik word al misselijk als ik
eraan denk. 'Ze zijn gestopt met
zoeken naar mijn ouders.'

Phoebe kijkt me aan. 'Stik. Dat
meen je niet.'

Ik knik. 'Vandaar.'

Ze drinkt haar jus in een teug

leeg. 'Ja, dan zou ik ook geen hap
meer door mijn keel krijgen. En
nu?'

Ik haal mijn schouders op.
'Geen idee. Vanavond zie ik oom
Ben, dan verzinnen we wel wat.'
Hoop ik. Ik blaas in mijn thee
en kijk naar Nina, naast me. Ze
schuift met haar vork haar roerei
van de ene kant naar de andere
kant van haar bord. Ze neemt
geen hap.

'Wat is er?' vraag ik.

Ze kijkt niet op van haar bord.
'Ik vind het rot voor je, Kick.'

'Weet ik toch.' Ik pak haar vork
uit haar hand en leg hem naast
haar neer. 'Hou eens op.'

'Sorry.' Ze kijkt me aan. 'Bete-
kent het nu dat je ouders...'

'Ssst!' sist Phoebe hard. 'We
willen het niet weten, wat er al-
lemaal in je omgaat op de vroege
morgen!' Ze slaat met een vlakke
hand op tafel en kijkt Nina strak
aan. 'Ik wil mijn cracker nog weg
kunnen werken, oké?' Ze neemt
zowaar een flinke hap.

Nina heeft de hint begrepen en
knikt naar haar. Zolang je een ge-
dachte niet uitspreekt, is hij niet

echt, hoeft hij niet waar te zijn. In de wereld waarin Phoebe leeft, dan. Maar dat is onzin natuurlijk. Nina heeft gelijk. Met ingang van vandaag zijn mijn ouders officieel dood.

Ik sleep me de ochtendlessen door maar neem niets in me op. Of het aan de naderende vakantie ligt weet ik niet, maar elke leeraar laat me rustig uit het raam staren. Of zou oom Benjamin de school hebben gebeld en laat iedereen me daarom met rust? Niemand roept me tot de orde, zelfs **Ratatouille**³ niet. Ik kan maar beter opletten tijdens zijn les, dan heb ik er nog iets aan bij het schrijven van mijn essay over Dickens, maar ik heb geen zin. Het kan me allemaal niks schelen. Ik kijk naar buiten en span al mijn spieren aan, om de pijn in mijn buik niet te voelen. Misschien moet ik straks toch maar iets eten.

Nina, die schuin voor me zit, draait zich naar me om en legt snel een propje papier op mijn tafel. Ik kijk haar aan maar ze heeft zich alweer omgedraaid.

'Mademoiselle Freeman!' schalt het door het leslokaal heen en ik gris het propje van tafel. Ratatouille kijkt Nina niet eens aan. *'Attention, s'il vous plaît!'*

'Oui, monsieur,' zegt Nina zacht. Twee waarschuwingen in dezelfde les en je kunt een uur nablijven. Stomme regel.

Heel voorzichtig haal ik het propje onder tafel uit elkaar, en als Ratatouille zich omdraait naar het bord om iets op te schrijven, lees ik snel wat erop staat.

CHECK JE MOBIEL

Ik verfrommel het briefje, stop het in de zak van mijn colbertje en vis meteen mijn mobiel eruit. Ik heb een berichtje, zie ik. Op het internaat zijn mobiele tele-

³ Bertrand Hugot, onze leraar Frans. Phoebe en ik vinden dat hij lijkt op die kokende rat uit de Disneyfilm. Hij snuffelt ook altijd aan zijn eten, voor hij een hap neemt.

foons tijdens de les verboden, maar alle meiden hebben hun mobiel op 'stil' staan. Er wordt wat afgetrild tijdens de lessen! Blijkbaar was ik zo verdiept in mijn sessie raamstaren dat ik niets gemerkt heb. Phoebe heeft me ge-sms't:

13.00 U BIJ DE INGANG VAN HOLLAND P., IN VOL ORNAAT

Ik moet glimlachen, ondanks mijn rothumeur. Zo te zien gaat het me niet lukken om straks iets te eten, aangezien 13.00 het moment is dat de hele school aan de lunch zit. Met 'in vol ornaat' bedoelt Phoebe allesbehalve ons schoolkostuum, mét hakken uiteraard. Ik zal me na de les moeten haasten om me om te kleden. De ingang van Holland Park, waar onze school aan ligt, bevindt zich net uit het zicht van de schoolleiding. Het is onze standaardplek om af te spreken als we geen zin hebben in pottenkijkers. Wat is ze nu weer van plan?

Ik sms haar terug dat ze niet met me getrouwd is en me niet

zo moet commanderen, maar omdat ze het zo lief vraagt, zal ik zien of ik een gaatje voor haar in mijn agenda kan vinden. Pas dan realiseer ik me dat het Nina was die me waarschuwde voor het sms'je, en niet Phoebe. Die zit aan de andere kant van het lokaal in haar boek te kijken alsof ze serieus studeert op haar Franse grammatica. Phoebe is niet echt dol op Nina, en doet alleen maar normaal tegen haar omdat ze mijn vriendin is. Ik weet dat ze vindt dat 'dat arbeiderskind' zich niet weet te kleden, want dat heb ik haar eens horen zeggen toen ze dacht dat ik niet in de buurt was. Ze vindt Nina ook veel te serieus, en denkt dat je niet met haar kunt lachen. Ik zou nooit met Nina bevriend zijn als dat waar was. Ze maakt alleen grappen als ze zich op haar gemak voelt, en dat is ze nu eenmaal niet met Phoebe. En met de rest van de school, als ik erover nadenk. Ik ben Nina's enige vriendin op het internaat. Dus: hoe weet Nina van Phoebes sms'je af? Tenzij ze er zelf ook een heeft gekregen...?

Nu ben ik helemaal benieuwd wat Phoebe van plan is!

Als ik na de laatste les voor de pauze naar mijn kamer ren om me te verkleden, zie ik Nina nergens. Ik gooi mijn boeken op bed, mijn schoolkostuum erbovenop en duik de klerenkast in. Phoebe zal er geweldig uitzien, zo meteen. Ik durf te wedden dat die de hele les heeft zitten nadenken over wat ze aan zal trekken. Dus ik laat mijn nieuwste aanwinst van de hanger glijden en trek hem aan: een jurktrui tot over mijn knieën met een heel wijde hals, van dieppaarse angorawol. Superzacht en dun. Ik trek er een legging in panterprint onder aan en wurm mijn voeten in twee zwarte lakleren pumps. Zó! Ik zal Phoebe krijgen met haar 'in vol ornaat'!

Ik grijp mijn jas en tas en loop een beetje wankelend naar de deur. De pumps zijn erg hoog. Ik stap dan ook niet snel genoeg opzij als de deur openzwaait en Nina binnen komt stuiven. Om de deur niet tegen mijn hoofd aan te krijgen, laat ik me van

schrik achterovervallen.

'O, sorry!' Nina kijkt verschrikt naar beneden, waar ik languit op de vloer lig.

Ik krabbel lachend overeind. 'Niks aan de hand!' Ik pak mijn tas van de vloer en ga naast Nina staan. 'Hé, heeft Phoebe jou ook uitgenodigd?'

Nina knikt. 'Waarom eigenlijk?'

Ik haal mijn schouders op. 'Typisch Phoebe.'

'Feestkleding aantrekken, begrijp ik?' Ze kijkt naar mijn outfit. 'Staat je goed.'

'Dank je,' grijns ik. 'Wil je wat lenen?'

'Ja, mag ik?' Zonder mijn antwoord af te wachten duikt ze mijn klerenkast in. Net een klein kind in een snoepwinkel, ha ha.

'Deze wil ik al zó lang een keer aan. Ah?' Ik zie een arm met een kleeerhanger vanachter de kastdeur uitsteken, met mijn donkergroene jurk eraan. Hm. Een van mijn favoriete kledingstukken.

'Ik zal er heeeeeeel voorzichtig mee zijn!' Nina steekt haar hoofd om de deur en kijkt me smekend aan.

Vooruit dan maar. 'Hij staat je vast leuk.' Niet te leuk, hoop ik.

Snel kleedt ze zich om. Een paar leren laarzen eronder en Nina ziet er geweldig uit.

'Ik had gelijk. Staat je goed. Kom, we moeten opschieten!' Ik trek haar mee de deur uit en samen sluipen we de school uit. We

lopen wat mensen met hun hond, er zitten wat oude dametjes op een bank, maar geen Phoebe. Ik geef een gil als ik vlak achter ons een keiharde toeter hoor. We draaien ons om en zien een glimmend zwarte auto met draaiende motor midden op straat staan. Er glijdt een geblindeerd raam naar

.....

Een superzachte, dieppaarse jurktrui van dun angorawol... ik zal Phoebe krijgen!

.....

hebben mazzel. Frodo is de post aan het sorteren in het kantoor achter de balie bij de voordeur. Hij ziet ons niet. Tenminste, dat hopen we.

Lachend rennen we naar de ingang van Holland Park. Phoebe zien we nergens. Verbaasd kijken we om ons heen. Verderop

beneden en Phoebe grijnst ons vanaf de achterbank toe.

'Dames! Instappen!'

We stappen in en ploffen gielend naast Phoebe neer. Ze ziet er fantastisch uit. Een strak bloesje met een wijde broek eronder, allebei zwart. Eronder een paar knalgele cowboylaarzen.

‘Heb je je vaders chauffeur weer zo gek gekregen?’ Ik zwaai naar de man achter het stuur. ‘Hoi, Jeffrey! Alles goed?’ Ik krijg een knipoog via de achteruitkijkspiegel en kijk weer naar Phoebe.

‘Nee, mijn vader zelf. Zullen we?’ Phoebe knikt naar Jeffrey en we zoeven weg, het drukke

speakers en we proberen mee te zingen met de hits die we al kennen. Lachend verbeteren we elkaars teksten. Waar zouden we heen gaan? Phoebe kennende heeft ze iets idioots bedacht, als ze haar vader bedelt om zijn chauffeur. Erg ver weg kan het niet zijn, haar vader laat zich de

.....

Phoebes vader laat zich de godganse dag in zijn limousine rondrijden.

.....

Londen door.

‘Waar gaan we heen?’ vraagt Nina nieuwsgierig.

‘Dat zien jullie vanzelf.’ Phoebe staart naar buiten en glimlacht geheimzinnig. ‘Even geduld, dames.’

We zakken lekker onderuit in de leren autobanken. Phoebes nieuwste idool klinkt uit de

godganse dag rondrijden in zijn limousine en zal de auto zo wel weer nodig hebben. Dan zie ik dat de auto de afslag naar het vliegveld neemt, en ik draai me om naar mijn vriendin.

‘Wat ben je nu weer van plan?’

Phoebe grijnst. ‘Jou een leuke

dag bezorgen, dat ben ik van plan.’ Ze buigt zich naar me toe. ‘Dus Nina ook maar meegevraagd. Voor jou,’ fluistert ze in mijn oor.

Ik zucht. Nee, hè. Het laatste waar ik nu zin in heb, is een wild plan van Phoebe. Dan beden ik me dat we onze paspoorten toch niet bij ons hebben, en ontspan. Ze kan wel van alles willen, maar...

Phoebe doet haar tas open en haalt er iets uit. Lachend houdt ze drie paspoorten omhoog. ‘Verassing! Zelf gejat, toen jullie even niet keken.’ Triomfantelijk stopt ze de dingen weer weg. ‘Zo. Zin in een weekendje Parijs, dames?’

Ik doe mijn mond open maar zie dan de glinsterende ogen van Nina. Ze kijkt ons aan alsof ze het niet kan geloven en ik klap mijn mond weer dicht. Wie ben ik om zo’n geweldig uitje te verknallen met mijn pesthumeur? Een slechte vriendin, dat ben ik dan. Dus ik haal nog maar een keer diep adem.

‘Echt? Mag ik mee?’ Nina slaat een hand voor haar mond.

Phoebe haalt haar neus luidruchtig op. ‘Ik heb je niet uitgenodigd om ons alleen maar uit te zwaaien, dus: ja. Leuk?’

‘Te gek!’ Ze wipt enthousiast op en neer.

Ik kijk Phoebe aan. ‘Je bent lief.’

‘Dat zal ik dan maar opvatten als een compliment.’ Ze geeft me een duw met haar elleboog. ‘Het wordt lachen, dat beloof ik je.’

‘Bedankt, Mr Oliver!’ Ik zwaai naar Phoebes vader, die onderaan de vliegtuigtrap afscheid neemt van zijn dochter. We zijn met hem meegevlogen in zijn privévliegtuig naar Parijs, waar hij een weekend lang alleen maar moet vergaderen, in poepchique restaurants. Nina, die nog nooit had gevlogen, heeft de hele reis (oké, nog geen uur, dus ik moet niet zeuren) in de cockpit gezeten. De piloot heeft haar alles laten zien. Toen ze bij ons kwam zitten voor de landing, had ze rode wangen, zo opgewonden was ze. Heeft iemand het tenminste naar zijn zin. Phoebe zat naast haar

vader en zei de hele reis geen woord. Hij keek niet op of om van zijn laptop. Gezellig. Ik heb bijna een uur zitten denken over een sms'je naar oom Benjamin, maar kon geen smoes bedenken. Ik ben bang dat de waarheid de beste smoes is: ontvoerd door de Stille Willies tegenover me, die zo nodig naar Parijs moeten. En dat terwijl ik vanavond liever naar huis was gegaan.

Ik loop langzaam naar beneden, om niet te vallen. Die lakleren pumps zijn duidelijk ontworpen door iemand die de hele dag thuis op de bank hangt... Achter me hoor ik Nina grinniken. 'Uitkijken jij, hè!'

'Wie mooi wil zijn...' begint Phoebe.

'...zorgt ervoor dat ze een zwarte band karate heeft,' dreig ik.

'Ik zie jullie straks, in het hotel,' zegt Phoebes vader. Hij steekt zijn hand op, draait zich dan om en stapt in alweer een limousine. De auto rijdt meteen weg.

'Morgen, bij het ontbijt misschien,' zegt Phoebe droog tegen de weggrijdende auto. 'Als ie nu

al niet de moeite neemt om ons even bij de terminal af te zetten, denk ik niet dat we hem dit weekend nog veel zullen zien.' Ze haalt haar schouders op en kijkt Nina en mij aan. Ik ben blij dat ik vaste grond onder mijn voeten voel.

Phoebe klapt haar mobieltje open. 'Zo. Eerst maar eens bel-len met Antoinette!' De assistente van haar moeder zorgt dat ze elke week de leukste uitgaanstips van Parijs weet, voor het geval moeder en dochter ineens zin hebben in een weekend winkelen. Want dat doe je niet thuis in Engeland, dat doe je bij voorkeur in een andere taal. Dan weet je tenminste zeker dat de rest van Engeland er niet zo bij loopt als jij. En Parijs ligt niet alleen om de hoek, het is er ook elke dag feest. Tenminste, als ik Antoinette moet geloven. O wee als je je eens mocht vervelen na het winkelen!

Luid babbelend loopt Phoebe voor ons uit naar het enorme gebouw voor ons. De ingang voor privévliegtuigen heeft zijn eigen paspoortcontrole, heel handig.

Ik ben hier een keer eerder geweest. Phoebe kan nog net de beleefdheid opbrengen even haar mobiel van haar oor te trekken, haar paspoort te laten zien en naar de douanebeambte te glimlachen. Dan loopt ze alweer kletsend door. Nina en ik draven achter haar aan, de enorme hal-

'Fiebels...'

'Hè? Wacht even, Antoinette.' Phoebe houdt haar mobieltje tegen haar oor gedrukt en kijkt de taxichauffeur aan. 'Het Ritz Hotel, natuurlijk.'

'Natuurlijk,' zegt de taxichauffeur iets te hard en Nina en ik moeten lachen.

.....

Even bellen met Antoinette, moeders assistente: zij heeft altijd de leukste uitgaanstips van Parijs!

.....

len door. We zijn op weg naar de taxistandplaats, weet ik. Als we eindelijk een taxi instappen, gaat Phoebe rustig door met bellen. Ik trek haar aan haar mouw en mompel tegelijkertijd 'Excusez-moi' tegen de taxichauffeur. Hij kijkt ons aan alsof we zojuist uit een horrorfilm zijn weggelopen.

Phoebe klapt haar telefoon dicht en kijkt ons vragend aan. 'Mag ik meelachen?'

'Nee!' roepen Nina en ik in koor. We lachen nog harder.

Quasibeleddigd tikt Phoebe de taxichauffeur op zijn schouder. 'Doet u toch maar de Champs-Élysées, monsieur.'

○ nee, hè. Ik was er al bang voor: Fiebels wil shoppen. En dat terwijl ze er geweldig uitziet. 'Had Antoinette nog een goed idee voor vanavond?' vraag ik.

Phoebe glimlacht. 'Wij hebben uitnodigingen voor de hipste plek van Parijs vanavond!'

'Waar gaan we dan heen?' Nina

aan. Ik kijk Phoebe weer niet-begrijpend aan. 'Wie?'

'Weet ik veel!' zegt Phoebe lachend. 'Een of andere kunstenaar, met een opening in de Tuileriën.'

'In de wát?!' Ik ben de draad kwijt. 'Wáár neem je ons mee naartoe?'

Ze zucht en kijkt even drama-

.....

Ik was er al bang voor: Fiebels wil shoppen... en dat terwijl ze er al geweldig uitziet.

.....

vraagt het heel zacht. Ik denk dat ze mega onder de indruk is van wat voor Phoebe de normaalste zaak van de wereld is.

'Wij...' fluistert Phoebe mysterieus, '... wij gaan naar de opening van de nieuwste expositie van Jean Ribot.'

Nina kijkt me niet-begrijpend

tisch naar boven, alsof ze met twee baby's op stap is. 'We gaan naar de plek waar vanavond de meeste beroemdheden zullen zijn, nou goed?'

Ik schud mijn hoofd. 'Je weet zelf ook niet waar we heen gaan, dus. Zeg dat dan!'

'Antoinette weet waar ze het

over heeft, let maar op,' zegt ze stellig. 'Ander onderwerp, on-dankbare honden.'

We kibbelen de rest van de rit naar het centrum van Parijs, maar als we uitstappen, zijn we op slag vrolijk. We zijn in Parijs! PARIJS!! Ik kijk op mijn horloge. 'Dames, de laatste les is nog niet eens voorbij en wij lopen nú al de enige echte winkel van Chanel in. Wat willen we nog meer?'

Winkelen, dus. We lopen de ene na de andere winkel binnen, passen van alles en hangen alles weer terug. Tot ergernis van het winkelpersoneel, maar het kan ons niks schelen. Aan het eind van de middag zijn we melig van al onze verkleedpartijen en besluiten we naar het hotel te gaan.

'Ho! Stop!' roept Phoebe ineens. 'Niks kopen is tot daar aan toe. We zien er dan ook FANTAS-TISCH uit, al zeg ik het zelf. Máár!' Ze gooit haar armen in de lucht alsof ze wanhopig is. 'Zonder make-up en een onderbroek komen we dit weekend niet door, natuurlijk!'

Ze trekt een sprintje door de winkelstraat waar we doorheen lopen, op naar de eerste de beste drogist. Gierend van de lach rennen Nina en ik achter haar aan, wat mij natuurlijk helemaal niet lukt op die hakken van me. Phoebe sleurt ons een dure parfumerie in. Daar pakt ze in dertig seconden alles wat we nodig hebben: mascara, zwarte eyeliner, grijze en bruine oogschaduw en allemaal een eigen kleur lipstick. Ik kies een lipgloss, want ik hou niet van verf op mijn mond. Phoebe grist zes dezelfde onderbroeken uit een schap en loopt naar de toonbank. Ik ben haar voor en geef snel mijn creditcard aan de man erachter. Phoebe doet net of ze het niet ziet en loopt alweer naar buiten, waar ze driftig naar een taxi zwaait.

Anderhalfuur later zitten we opgetut en wel aan een tafel in het restaurant van het Ritz Hotel. Nina kijkt benauwd naar al het bestek voor haar neus, Phoebe neemt kleine slokjes van haar spawater en ik kijk om me heen.

'Komt je vader nog?'

‘Ik denk het niet.’ Phoebe zwaait naar de ober. ‘Zal ik wat voor ons bestellen? Ik weet wat lekker is, hier.’

Nina en ik knikken. ‘Geen mui-zenhapjes, oké?’ waarschuwt ik haar.

Poeslief bestelt ze een hele waslijst liflafjes, in onberispelijk Frans. Het duurt niet lang of onze tafel staat helemaal vol met de prachtigste gerechtjes. We drinken er cider bij.

‘Dit krijgen we nooit op,’ zucht Nina, en ze neemt een voorzichtig hapje van iets wat eruitziet als een gevulde drol.

‘Ik heb een hekel aan zoveel gangen,’ zegt Phoebe droog. ‘Ik eet het liefst voorgerechten, dus heb ik ze allemaal maar besteld.’ Ze stopt een blaadje sla in haar mond. ‘Handig toch?’ De dressings druipt van haar kin en ik hou er gauw mijn servet bij. We hebben ontzettende honger van de reis en het winkelen gekregen, en de borden zijn dan ook zo leeg. Ik voel me een stuk vrolijker dan vanochtend, zo met een volle maag. Phoebe bestelt ver-

volgens alle toetjes voor ons en kreunend eet ik mee, maar ook die zijn zo weg. Niet dat Phoebe er ook maar één hap van heeft genomen. Nina en ik laten elkaar alles proeven en eten alles op.

‘Zo. Beter?’ Phoebe lacht naar me. Ze haalt een vinger door de karamelsiroop op een dessertbordje, en likt hem af.

‘Ja.’ Ik geef haar zomaar een zoen op haar wang. ‘Veel beter.’

‘Koffie, *mesdames?*’ De ober kijkt ons zo vriendelijk aan, dat we allemaal ja knikken. Even later hebben we alle drie een enorme cappuccino voor ons staan. Met slagroom, in plaats van melkschuim.

‘*Très Français!*’ grapt Phoebe. De ober kijkt haar vreemd aan en loopt dan hoofdschuddend weg. ‘Fransen denken allemaal dat dat zo hoort.’

Nina stopt een lepel slagroom in haar mond. ‘Kan mij het schelen. Het is gewoon lekker!’

Niet veel later houdt een man in een prachtig kostuum de grote glazen deur van de expositie-

ruimte voor ons open, en lopen we nieuwsgierig naar binnen. Het is druk in de gigantische ruimte met hoge ramen en plafonds. Waar we ook kijken, zien we kunstwerken boven de mensen uitsteken. Enorme bouwsels, waarvan ik geen flauw idee heb wat ze moeten voorstellen. Er wordt druk gepraat en getoost met champagne, en ik tel wel vijf filmsterren in de eerste minuut dat we er zijn. Antoinette kan trots zijn. Phoebe loopt grijnzend rond en Nina knijpt mijn hand fijn van de spanning.

‘Ik droom, Kick. Echt! Maak me alsjeblieft niet wakker!’ sist ze in mijn oor. ‘Daar staat dinges, hoe heet ie ook alweer? Van die vampierfilms!’

Maar ik luister al niet meer. Iets verderop staat een jongen tegen een pilaar geleund. Hij ziet eruit alsof hij niets met de hele menigte te maken heeft, en toch lijkt hij hier te horen. Half lang, donker haar, helemaal in het zwart gekleed. Alsof hij me voelt staren kijkt hij me ineens aan. Hij maakt zich los van de pilaar en

komt dan zomaar rustig op ons aflopen. Hij steekt zijn hand uit, ik knijp die van Nina tot moes. De andere hand veeg ik zo onopvallend mogelijk af aan mijn trui.

‘Au!’

Ik steek mijn hand uit en de jongen pakt hem vast.

‘*Enchanté,*’ zegt hij, en hij buigt zich voorover en kust mijn hand. Naast me begint Nina te giechelen, ik geef haar een stootje met mijn elleboog.

‘Ik ben Didier,’ zegt hij als hij me weer aankijkt.

‘Kick,’ zeg ik. ‘Ik bedoel... eh, Cate... Ik ben Cate.’ En ik kijk in de mooiste ogen die ik ooit heb gezien.

LA COUPOLE

Wil je een echt groot Parijs restaurant zien? Dan moet je net zoals Kick maar eens bij La Coupole naar binnen stappen. Het is een groot ouderwets restaurant (= brasserie) waar je heerlijk kunt eten. Het is er altijd enorm druk, want de mensen in Parijs gaan graag uiteten en beroemdheden komen hier om gezien te worden.

In Parijs zie je in dit soort restaurants niet alleen maar oude mensen eten. Ook veel vaker jonge mensen. Gewoon gezellig met je vriendinnen! Rijk en minder rijk, mooi en minder mooi, alles zit door elkaar. Van oesters en krab tot een biefstukje met friet. Tot één uur 's nachts lopen beroemde filmsterren en popidolen hier binnen voor een souper (een diner maar dan heel laat).

La Coupole kan je vinden aan de 102, bd du Montparnasse. Met de metro? Uitstappen bij Vavin, dat zit er zo'n beetje naast.

HET RITZ HOTEL

Phoebe, Kick en Nina slapen in Parijs in het Ritz hotel. Echt zo'n hotel waar alleen heel rijke mensen en filmsterren logeren. De kamers zijn prachtig en je kunt er een goed feestje bouwen. Hotel Ritz is niet goedkoop. Wat dacht je van een simpele tweepersoonskamer voor 600 euro per nacht? Wil je met al je vriendinnen een mooie grote kamer (een suite)? Dan heb je 3.000 euro nodig. Voor één nachtje.

Het Ritz hotel vind je op Place Vendome, nummer 15. Trouwens wel dé plek om celebs te spotten!

KICKIPEDIA!

Parijs

DE TUILERIEËN

In het stadspark de Tuilerieën bezoeken Kick, Nina en Phoebe de opening van een expositie. Dit park hoorde vroeger bij het koninklijk paleis, dat aan het begin van de Tuilerieën stond. Daarvan is alleen het Louvre nog over, het museum waar ook het schilderij de *Mona Lisa* hangt. Het park loopt helemaal door tot aan de Place de la Concorde en is omringd door mooie oude gebouwen.

In het midden zijn een paar grote, ronde vijvers. Kleine kinderen huren minizeilbootjes om ze daar te laten varen. In het park staan overal losse stoelen die je gewoon op een andere plek mag neerzetten. Kun je met al je vriendinnen bij elkaar zitten om te kletsen over alles wat je in Parijs hebt meegemaakt.

Rond de Tuilerieën zijn kleine straatjes met bijzondere winkels te vinden waar je lekker kan shoppen. En mis het luxe winkelcentrum onder het Louvre niet!

CHAMPS-ÉLYSÉES

De Champs-Élysées is de breedste en meest luxe laan van Parijs. Mede dankzij de bioscopen, cafés en luxueuze winkels is het een van de bekendste straten ter wereld. Elk duur merk heeft er wel een grote winkel. Chanel, Louis Vuitton, maar ook Adidas en Puma. Er zitten ook een aantal McDonald's op de Champs-Élysées, maar verder doet de burgemeester van Parijs enorm zijn best om hier alleen maar dure en grote winkels te laten openen.

Filmliefhebbers pikken het liefste een bioscoopje op 'de Champs'. Niet alleen heb je een boel bioscopen bij elkaar, ook zijn hier een aantal films gewoon in het Engels. Wel zo handig als je Frans niet zo goed is.

Het park ligt midden in de stad en is dus niet te missen.

